

a odůvodnili právní zájem na bezodkladném zjištění vlastnictví tím, že se žalovaná, již přísluší požívání oněch věcí, zdráhá uznati toto jejich právo a také již některé věci zcizila. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Podle obsahu žaloby a podle žalobního žádání domáhají se žalobci výroku, že se zjišťuje vlastnické právo žalobců na kusech nábytku v domech čís. 677 a čís. 56 v K., v návrhu žalobním blíže označených, a uvádějí k odůvodnění, že mají právní zájem, by jejich vlastnické právo bylo co nejdříve zjištěno soudním rozhodnutím, že se žalovaná, které přísluší požívání nábytku, zdráhá uznati toto jejich právo a také již některé části nábytku zcizila. Jest tedy žaloba, jak jest sepsána a jak zní žalobní žádost, žalobou určovací. Jest však otázkou, vychází-li se ze zásady, že každá žaloba musí sloužiti potřebám praktického života, zda je žaloba podle § 228 c. ř. s. přípustná, an pravým důvodem, pro který ji žalobci podali, jest jimi tvrzený bezprávný zásah žalované do jejich sféry vlastnické ohledně nábytku. Vlastním účelem žaloby bylo podle toho čeliti tomuto zásahu k obhájení vlastnictví. Byla by proto pro uplatňování nároku, jehož žalobci chtěli vlastně žalobou docílit, jediné vhodné a právně přípustnou žaloba zápůrčí podle § 523 obč. zák., čelící k tomu, by se žalovaná zdržela v budoucnosti bezprávních zásahů do vlastnictví žalobců. Mohli-li takto žalobci žalovati ihned o plnění, byla určovací žaloba podle § 228 c. ř. s. vyloučena. Žalobci ovšem uvedli v odvolacím řízení, že žaloba o plnění jest vyloučena, ana jest žalovaná požívatelkou zmíněného nábytku, leč názor ten je mylný, ježto žaloba zápůrčí jest přípustná i proti požívateli, osobuje-li si právo zciziti užívanou věc, což nespadá do rozsahu práv podle §§ 509 a 511 obč. zák. mu příslušejících. Jest proto určovací žaloba v souzeném případě nepřipustná a měla býti zamítnuta.

Čís. 9985.

Přikázáním zabavené pohledávky na místo placení ztrácí dlužník co do přikázané částky hlasovací právo ve vyrovnacím řízení.

Byla-li však zabavená pohledávka přikázána jen k vybrání, mají vymáhající věřitel a dlužník ve vyrovnacím řízení jen jeden hlas a musí se o výkon hlasovacího práva dohodnouti; jinak nemohou hlasovati vůbec.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, R II 189/30.)

Společnosti B. byla proti společnosti A. povolena k vydobytí pohledávky 93.678 Kč exekuce zabavením pohledávky společnosti A. za společností S. více méně 200.000 Kč. K vyrovnání společnosti S. při-

hlásila společnost A. svou pohledávku 200.000 Kč, domáhajíc se pro ni přiznání hlasovacího práva. Soud první stolice nepřiznal této vyrovnací věřitelce hlasovací právo co do částky 93.678 Kč, poněvadž prý zabavením její pohledávky společností B. k vydobytí 93.678 Kč ztratila co do této částky disposiční právo, takže jí k odporu společnosti B. nutno oduznati i právo hlasovací. Rekursní soud změnil toto usnesení a přiznal akciové společnosti A. hlasovací právo i co do částky 93.678 Kč, uváděje v podstatě správně, že zabavením nepřestala býti pohledávka vlastnictvím dosavadní věřitelky a že nelze tedy použití předpisu § 41 vyr. ř., který předpokládá postup po případě přikázání pohledávky na místo placení.

K rekursu společnosti B. zrušil Nejvyšší soud usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc, by po dalším šetření znovu rozhodl.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu napadá společnost B. dovolacím rekusem, k němuž připojila vyhotovení příkazního usnesení okresního soudu ze dne 14. ledna 1930, jímž jí byla pohledávka 200.000 Kč, zabavená usnesením obchodního soudu ve Vídni ze dne 8. ledna 1930 do výše vykonatelné pohledávky celkem 93.678 Kč přikázána. Dovolatelka uvádí, že předložila toto vyhotovení usnesení již v první stolici při ústním jednání dne 12. února 1930, a odvozuje z něho pro sebe hlasovací právo, poněvadž prý veškerá práva k zabavené pohledávce přešla ve smyslu §§ 308 a 316 ex. ř. na ni, čímž společnost A. pozbyla práva, by s touto pohledávkou hlasovala ve vyrovnacím řízení. Podle § 176 (1) konk. ř. a 63 vyr. ř. nebylo by závady, by k tomuto příkaznímu usnesení nebylo přihlíženo, i kdyby nebylo bývalo předloženo v první stolici. Leč z usnesení toho není patrné, zda byla pohledávka přikázána k vybrání, či na místo placení, poněvadž žádný z obou předtisků není škrtnut. To třeba tudíž zjistiti, neboť, kdyby bylo správným, že pohledávka společnosti A. byla stěžovatelce přikázána na místě placení, byla by tím společnost A. přestala býti její majitelkou, ovšem jen do výše 93.678 Kč, a neměla by co do této částky práva hlasovacího. Vše to mohla by arcí stěžovatelka použití pro sebe jen za splnění všech podmínek prvního odstavce § 41 vyr. řádu. Pakli by však bylo zjištěno, že společnosti B. byla pohledávka společnosti A. přikázána jen k vybrání, nastal by případ upravený v prvním odstavci druhé větě § 40 vyr. řádu, podle něhož jest použití, vázne-li na pohledávce věřitelově zástavní právo, obdobně předpisu první věty prvního odstavce, podle něhož několik věřitelů, jimž přísluší pohledávka společně nebo jejichž pohledávky až do doby, kdy se dlužník stal neschopným platiti, tvořily jedinou pohledávku, má jen jeden hlas. Těchto několik osob musí se o výkon hlasovacího práva dohodnouti (§ 40 (2) vyr. ř.). Z toho plyne, že, nedohodnou-li se, nemohou hlasovati vůbec (§ 42 vyr. ř.). Dovolací soud nemá dostatečného skutkového podkladu, by mohl ve věci ihned rozhodnouti, a proto nezbylo, než by usnesení odvolacího soudu bylo v napadené části zrušeno a věc vrácena tomuto soudu, by po konaném šetření znovu rozhodl.